

ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

VÉRES BALATON

ZAJÁ CZ D. ZOLTÁN

VÉRES BALATON

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

Copyright © Zajác D. Zoltán, 2021

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 524 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

PROLÓGUS

ZÁNKA, 1979. JÚLIUS 14.

A hajnal olyan volt, mint egy vérrel átítatott tájkép: a nap lustán kelt fel a vörösben úszó égbolt alján, s ahogy visszatükröződött a tóban, aranyárga csíkot húzott a véresen csillogó víztükörré.

A látóhatár szélén már kirajzolódott a hegyek sziluettje.

A lány lenge, fehér ruhában ült a sekély vízben, a hátát a mólónak vetve. Barna bőrével, hosszú, fekete hajával határozottan illett ebbe a környezetbe: mintha az ismeretlen művész egy romantikus képet festett volna gigantikus vásznára: napfelkelte a távoli kedveséről ábrándozó lánnyal, vagy valami ilyesmi.

Noha messziről valóban lenyűgöző volt a látvány, közelről már nem látszott ilyen szépnek.

A lány ugyanis halott volt. Kivájt szemgödreből két keskeny patakban folyt a vér az ölébe ejtett kézfejéig, onnan tovább az átázott fehér ruhára, míg végül összekeveredett a tó vizével. A haja kócosan terült szét a vállán.

Az egész annyira bizarr volt, és annyira valószínűtlen, hogy nem tűnt valódinak. Az ember abban reménykedett, hogy csak egy performansz, a lány valójában kirakati bábu, próbababa,

akit egy avantgárd művész ültetett ki a partra, és kent össze piros festékkel, hogy megbotránkoztassa a korán reggel fürödni induló nyaralókat.

De a lány is, a vér is valódi volt. Ő már nem tudhatta, hogy csak egy óra múlva talál majd rá két fiatal konyhai alkalmazott az úttörővárosból, akik még csobbanni akarnak egyet a Balatonban munkakezdés előtt. Egyikük eszelősen sikítózik majd, és sokkot kap a helyszínen, miközben a másik segítségért rohan.

Mint ahogy azt sem tudhatta, hogy alig fél órával később kíváncsiskodók hada lepi el a partot, akik félnek és borzonganak, de a világért sem hagynának ki egy ilyen látványt. Lesz, aki azt mondja majd: *Úristen, nem lehet igaz! Ez ő, tényleg ő! Hát hogy történhetett ez? Tegnap még életben volt, láttam őt az ebédlőben, hallottam, ahogy nevetgél...*

Öt perccel később egyenruhások érkeznek, távolabb terelik a kíváncsiskodókat, fényképezni kezdik, mintát vesznek a körme alól, egy szondával megméri a mája hőmérsékletét, aztán alumíniumkoporsóba zárják, és berakják egy lehangoló külsejű furgonba. Közben elszántan keresik a szemgolyóit, amelyek negyedórával később elő is kerülnek a parton felállított egyik szemetesekukából.

A furgonból a boncterembe kerül, ahol a hideg króm boncasztal fölött kísértetiesen vibrál az egyik neoncső (mert a boncteremben mindig baj van valamelyik neonnal), és a cinikus kórboncnok (mert a patológusok mind cinikusak) megejti meztelen testén az első vágást a pengeéles szikével, és talán azt gondolja majd: *Rég boncoltam ilyen gyönyörű nőt. Ki lehet az az istenverte állat, aki ezt tette vele?*

Néhány perccel később a szemgolyóit is utánahozzák. Az orvos azonban még nem helyezi vissza a szemgödörbe, hanem egy üvegbe rakja őket.

De egyelőre még senki sem jött érte. Csak ült ott megcsonkítva, összekócolt hajjal, fehér ruhában, hátát a mólónak vetve, mint egy megunt és kidobott hajas baba, miközben a hajnali Balaton lenyűgöző hátteret festett mögé.

ELSŐ

TIHANY, 1979. JÚLIUS 11.

Három nappal korábban

Amíg a gyerekek fagyaltotztak, Gábor bácsi intett a felnőtteknek, hogy húzódjanak közelebb, a válltáskájából apró poharakat vett elő, és a másik oldalán lógó kulacsból színültig töltötte őket barackpálinkával. Az orosz kollégát nem kellett győzködni, mohón kapott a pohár után, a német és a francia tanárnő egy kicsit kérte magát, de rövid unszolás után ők is lehajtottak egy-egy pohárkával, majd rögtön utána még egygyel. Csak Anikó néni nem ivott.

– Ez nagyszerű – mondta átszellemült arccal Nathalie néni, a francia csoport kísérője, és hosszan szagolgatta a pálinkáspoharat. Ám amikor Gábor bácsi ismét tölteni akart, megrázta a fejét, és a tenyerével befedte a pohár száját.

– Borisz, mi azért iszunk még egyet, igaz? – kérdezte Gábor bácsi oroszul a szovjet csoport kísérőjét, aki nem vette volna a lelkére, hogy csalódást okozzon a magyar kollégának.

– *Na zdorovje!* – mondták szinte egyszerre, és legurították a harmadik felest is.

– Lányok, egy pohárkával? – kérdezte a két főiskolást. Edit és Ildi is kérte magát egy kicsit, de aztán ők is ittak a pálinkából.

A nyurga, fiús alkatú, rövid hajú Berecz Ildikó a szombathelyi főiskolára járt. Noha magyar–történelem szakos volt, már az első évben oszlopos tagja lett a női röplabdacsapatnak.

A másik segítő – vagy ahogy a gyerekek mondták: kistanár – szinte mindenben az ellentéte volt: kreol bőré, ígéző barna szemű, szép arcú, hosszú, fekete hajú lány. Kozák Edit az egri főiskola magyar–ének szakára járt. Fehér ruhája még inkább kiemelte a barnaságát, rugalmas, telt melle szinte szétfeszítette a blúzában a gombokat. Aznap nem volt olyan férfi, aki ne bámulta volna meg.

Horváth Gábor, aki maga sem volt több harmincévesnél, egy fővárosi gimnáziumban tanított orosz és franciát. A zánkai úttörővárosban igazából nem is pedagógusként, hanem tolmácsként volt rá szükség, akárcsak a másik felnőtt kísérőre, Veressné Anikóra, aki magyart és németet tanított.

A csoport felét magyarok alkották, a Kazinczyról elnevezett Szép magyar beszéd verseny fővárosi nyertese és a tizenkilenc megyei győztes, akik jutalomból eljöhettek két hétre Zánkára. Őket kísérte el a tihanyi hajókirándulásra a két magyar szakos főiskolás.

A magyarok mellett tíz szovjet, tíz NDK-beli és négy francia gyermek is velük tartott.

A táborban gyakran nyaraltak a testvéri szocialista országokból – a Szovjetunióból, az NDK-ból, Csehszlovákiából, Lengyelországból, Bulgáriából, sőt Kubából, Vietnámból – érkezett diákok is. De mivel 1979-et az ENSZ Nemzetközi Gyermekévvé nyilvánította, az úttörőváros és az úttörőszövetség úgy döntött, hogy nyugati országokból is hívnak vendégeket, persze szigorúan az ottani kommunista pártok vezetőinek jóváhagyásával. Így történt, hogy ebben az évben

Olaszországból, Franciaországból és Spanyolországból is érkeztek gyerekek egy-egy tanár kíséretében.

A tihanyi kirándulásra még a négy francia kislány és a kísérajük, Nathalie Leblanc csatlakozott a felnőttekkel együtt negyvenöt fős kelet-európai csapathoz.

A két főiskolás lány kissé távolabb ült le a többiektől, innen jobban szemmel tarthatták a fagylaltozó úttörőket.

– Szerinted van köztük valami? – kérdezte váratlanul Ildikó.

– Mármint kik között?

– Jaj, ne mondd már, hogy nem vetted észre! Gábor egyfolytában csapja a szelet Nathalie-nak, és nekem nagyon úgy tűnik, hogy neki sincs ellenére...

Edit tanácstalanul megvonta a vállát. Egyidősek voltak ugyan, de ő sokkal érettebben gondolkodott, mint Ildi. Nem értette, hogy miért olyan izgalmas dolog egy huszonegy éves lánynak azon agyálnia, hogy mi van két felnőtt ember között.

– Úgy tudom, hogy nős, és van egy kisfia – folytatta válasza sem várva Ildi. – Na persze, hol van az megírva, hogy egy kis nyári kaland nem fér bele...? Azért persze sajnálom szegény feleségét. Ha Gyuri ezt csinálná velem...

– Honnan tudod, hogy nem csinálja? – provokálta Edit, mert bosszantotta a másik magabiztossága.

Ildikó egy pillanatra zavarba jött.

– Na nem, ő teljesen belém van zúgva! Már amikor a táborba jöttem, azt mondta, hogy a hétvégén meglátogat. Alig tudtam lebeszélgni róla. Azt hiszem, kicsit féltékeny is.

– És van rá oka? – kérdezte Edit.

– Dehogyan! Csak nem képzeld, hogy összeszűröm itt a levelet valakivel? Bár Gábor egyébként nagyon jó pasi. És

a francia nő is tök jól néz ki, pedig legalább egy tízessel idősebb nála. Szerinted van családja?

– Mit tudom én? – vonta meg a vállát Edit.

Ildi egy kis időre elhallgatott, a cipője orrával a pad előtti kavicsokat rugdosta.

– Te soha nem beszélsz a pasikról. Pedig az ujjad köré csavarhatnál bárkit. A hajón is mindenki úgy bámult, hogy majd kiesett a szemük.

Edit Gábort nézte, aki hangosan nevetett valamin Nathalie-val, majd látszólag teljesen ártatlanul a combjára tette a kezét.

– Volt jó néhány pasi az életemben, de a legtöbbjükre nem szívesen emlékszem vissza. Leginkább csak kihasználtak.

Nem akart erről többet mesélni Ildinek, úgysem értené. Az orvostanhallgató lány a szomszédos vállalati üdülőből egészen más. Neki már a megismerkedésük első napján meg tudott nyílni. Pedig elég horrordélutánnak indult. Az egyik fiú a csoportjából kis híján vízbe fulladt. Az úszómester segítségével végül kihúzták a partra, de nem akart magához térni. Akkor szaladt oda hozzájuk Laura bikiniben, csuromvizesen; egyenesen a vízből jött, amint meglátta a tömörülést a parton. „Orvostanhallgató vagyok”, mondta és diszkrétén félretolta az útból az úszómestert. Higgadt volt, és határozott, néhány perc alatt újraélesztette Bálintot, akit együtt kísértek be a tábor orvosi rendelőjébe. A doktornő megdicsérte Laurát: „Szakszerű munka volt, kollegina, én sem csináltam volna jobban.”

Este aztán Laura átjött hozzá az úttörővárosba, és sokat beszélgettek a mólónál. Edit maga is meglepődött, mennyire őszintén mesélt magáról. Már régóta nem avatott senkit sem a bizalmába. Neki azt is elmondta, hogy intézetben nőtt fel,

a szüleit nem is ismerte. És hogy valójában nem Kozák Editnek hívják, hanem Lakatos Editnek, amúgy sem nehéz rájönni, hogy félig cigány, csak alaposabban meg kell nézni. Bár a barna bőrét, a fekete haját nem adná semmiért.

Lendvay Laura szinte mindenben az ellentéte: vékony, fiús alkat, egyenes szálú, hosszú, szőke haj, fehér bőr, szürkészöld szem, csinos kis szeplők az orra két oldalán. Edit szerint kifejezetten szép volt, a férfiak rajta is felejtették a szemüket, de hozzá képest, noha két évvel idősebb volt, inkább nagyra nőtt kamasznak tűnt. Ha együtt látták őket, nem volt kérdés, hogy melyiküket bámulják meg jobban. Edit érett nőiessége kétségtelenül nagyobb vágyat ébresztett a férfiakban.

Laura kevesebbet mesélt magáról, inkább szóltanul hallgatta Editet. De azt azért megtudta róla, hogy az anyja osztályvezető egy nagyvállalatnál, egy budai társasházban laknak, jó gimnázium, érettségi után orvosi egyetem... Igaz, az apját tizenennyolc évesen elveszítette. Lendvay őrnagy legenda nyomozó volt, több súlyos bűntény felderítése fűződik a nevéhez. Laura rajongott érte, a halála hatalmas törést jelentett az életében. De mi ez az ő, az árva cigánylány sorsához képest?

– Ha jövőre megszerzem a diplomát, remélem, megkéri a kezemet...

Ildikó hangja visszazökkentette a jelenbe. A gyerekek befejezték a fagylaltozást, a kísérők kettes sorba rendezték őket, és elindultak felfelé a lépcsőn a tihanyi apátságához.

Horváth Gábor most már nem tágitott Nathalie Leblanc mellől: az egyik árusnál vett neki egy kis miskakancsót, és a híres betyárok, Rózsa Sándor, Veszélka Imre, Sobri Jóska történeteivel szórakoztatta, amiknek nem sok közük volt a kancsóhoz, de ezt egy francia nő nem tudhatta. A betyárok le-

gendáiból is leginkább a vadromantikus szerelmi szálakat emelte ki.

– Edit néni, a templomba is bemegyünk? – kérdezte az egyik Kazinczy-táboros kislány, Emese.

– Persze, Emese, sőt az altemplomban megnézzük I. Andrásh király sírját is.

Az úttörőket nem nagyon kötötte le a templom, legfeljebb annak örültek, hogy végre hűvösben lehetnek a tűző nap után. Az persze izgalmas borzongással töltötte el őket, hogy az altemplomban ott nyugszik egy igazi király.

– Gábor bácsi, a királynak már csak a csontváza van meg? – kérdezte a tudálékos Misi.

– Nem egészen, Misikém. Inkább mumifikálódott, mint az egyiptomi múmiák.

– Pfuj! – borzongott meg több kislány is egyszerre.

A templomból kilépve ismét megcsapta őket a meleg, de valamivel már elviselhetőbb volt a levegő. Kissé feltámadt a szél, sőt úgy látszott, hogy hamarosan esni fog.

A gyerekek még futkároztak egy kicsit a parkban, megnézték az árusokat, a mutatványosokat, aztán az egész csoport elindult a hajóállomás felé.

Mire a kikötőbe értek, alig észrevehetően ugyan, de sötétedni kezdett. A fedélzeten még tartottak egy gyors létszámenőrzést, aztán már csak a vízről bámultak vissza az apát-ság kivilágított ikertornyára. Tihany és Zánka között félúton esni kezdett az eső. Volt, aki lehúzódt a hajó gyomrába, mások felvették a táborban kapott könnyű esőkabátot, és a fedélzeten maradtak.

A nap úgy bukott le a sötétedő égbolt alján, mint egy izzó narancs. A hajó kikötött a zánkai mólónál, a gyerekek a szemerkélő eső ellenére vidám zsivajjal hagyták el a fedélzetet,

és kisebb csoportokba verődve tárgyalták meg a nap eseményeit. A zajban alig lehetett hallani a francia tanárnő, Nathalie Leblanc kétségbeesett kiáltozását:

– Marion! Marion! Gyerekek, nem láttátok Mariont?!

MÁSODIK

ZÁNKA, 1979. JÚLIUS 12.

Lendvayné már felöltözött, berakta a strandtáskába a bronzolajat, a napozógyékényt, a törülközőket, sőt még a *Nők Lapját* is. Ötödik napja voltak már a vállalati üdülőben, de az egyetemista lánya, Laura még egyszer sem kelt fel időben.

Fél tíz volt, és az ebédlőben csak tízig adtak reggelit, úgyhogy nem várt tovább, elhúzta a sötétítőt. A függönykarikák idegesítő csikorgással csúsztak végig a karnison.

– Laura, az ég szerelmére, mindig mi vagyunk az utolsók a reggelinél!

A lány hunyorogva, kócosan ment ki a fürdőszobába, de aztán meglepően gyorsan összekapta magát. Egy matrózsíkos pamut miniruhát vett fel a bikinije fölé, hanyag mozdulattal belelépett a sarujába, előzékenyen elvette az anyjától a strandtáskát, a vállára akasztotta, de előtte még becsúsztatja a *Nők Lapja* mellé a legújabb magyarul megjelent Ed McBain-krimet, a *Lidércnyomást*.

Az ebédlőben már alig voltak rajtuk kívül. Laura láthatóan jó étvágygal ette a kolbászos rántottát. Az anyja elégedetten nézte. Örült neki, hogy a vízparton valójában sokkal jobb étvágya van, mint odahaza, Budapesten. Szerinte a lá-

nya túlságosan vékony volt, és persze azért, mert nem evett eleget.

Reggeli után egyenesen a partra mentek. Leterítették a gyékényeket, Lendvayné inkább félárnyékba, egy fűzfa közélébe, Laura természetesen a napra. Éppen be akart menni a vízbe, amikor egy középkorú házaspár tűnt fel a mólónál, és egyenesen feléjük tartott.

– Valikám! – kiáltotta örömmel Lendvayné, és intett a párnak, hogy üljenek le mellé. – Mikor érkeztek? Ti még nem ismeritek a lányomat. Laura, édesem, idejönnél?

Laura nem örült, hogy megint egy közhelyektől hemzsegó beszélgetés elébe néz, ezért úgy állt meg a jövevények előtt, hogy a nap a háta mögül a szemükbe süssön, és idétlenül hunyorogniuk kelljen.

– Hát ő a nagylányom – mondta büszkén Lendvayné. – Ő pedig Valika, a debreceni részlegünk főkönyvelője és a férje, Árpai bácsi.

Laura leguggolt, hogy kezet fogjon velük.

– Jó napot, igazán örülök!

– Jó napot?! Hallottátok ezt? – kérdezte grimaszolva Valika. – Tegezz csak nyugodtan, szívem! Nem vagyok még olyan öreg.

Pedig annak nézel ki, gondolta Laura, de kifelé természetesen elragadóan mosolygott.

– Árpai bácsi körzeti orvos – magyarázta fontoskodva Laura anyja, és büszke volt magára, milyen frappánsan vezette fel a bejelentést: – A lányom is orvosnak készül, hatodéves lesz a SOTE-n.

Dr. Kaposi Árpád mindjárt nagyobb érdeklődést mutatott Laura iránt.

– És melyik terület érdekel a leginkább, kollegina?

– A pszichiátria.

Dr. Kaposi nem tudta titkolni a meglepetését. Valami olyasmire számított, hogy a sebészet, a belgyógyászat, a szemészet vagy a gyermekgyógyászat.

– A pszichiátria? Hm, erre aztán nem számítottam. Miért éppen a pszichiátria?

– Talán tudja az anyámtól, hogy apa híres nyomozó volt. Öt évvel ezelőtt halt meg, tizennyolc éves koromban. Az egyik nyomozása kapcsán mesélt nekem arról, hogy Amerikában, az FBI-nál alakult egy személyiségelemző osztály. Az ott dolgozó, úgynevezett profilalkotók a büntényről rendelkezésre álló ismeretek alapján megrajzolják az elkövető személyiségét, ami sokat segíthet a kézre kerítésében.

Szinte észre sem vette, mennyire belelendült. Kipirult arcát folytatta:

– A negyvenes-ötvenes években New Yorkot rettegésben tartotta egy ember, akit csak „őrült bombagyárosként” emlegettek. Tizenhat évig nem sikerült a nyomára akadni, amikor egy pszichiáter, dr. James Brussel olyan pontos képet adott róla, amelyben még a ruházatát is leírta. Azt is kikövetkeztette, hogy a két nővérével lakik egy fedél alatt. Amikor elfogták, a fickó pontosan azt a kétsoros zakót viselte, amit Brussel említett. Csak egyetlen dologban tévedett: Metesky, a bombagyáros nem a két nővérével, hanem az anyjával és a nővérével élt együtt.

– Ez elképesztő – vallotta be Kaposi doktor, és teljesen a történet hatása alá került. – De hát nálunk ez úgyszólván ismeretlen terület...

– Ma még igen, de hamarosan meghonosodhat Európában is. Legalábbis remélem. És akkor az elsők között akarok lenni.

– Laura, ez fantasztikus! Úgy értem, a profilalkotás is, de főleg az elhivatottságod.

Laura már teljesen elfeledkezett arról, hogy úszni indult.

– Néhány éve John E. Douglas ezzel a módszerrel kapta el a „dadogó gyilkost”. Az elkövetés módjából arra következtetett, hogy a tettesnek alacsony az önbizalma, mivel mindig félre-eső helyeken gyilkol. Az alacsony önbizalom általában valamilyen fogyatékoság következménye. Mivel a szemtanúk szerint nem volt felismerhető testi hibája, amit szégyellnie kellett volna, Douglas arra a következtetésre jutott, hogy valószínűleg dadog. A gyilkost végül a személyiségrajz alapján fogták el.

– Amit elmondtál, az lenyűgöző. De mi lesz, ha a magyar rendőrség nem kér a pszichiáterek segítségéből?

– Akkor egy kórház pszichiátriai osztályán dolgozom majd, és belehalok az unalomba...

– Haláli ez a lány – fordult nevetve Kaposi doktor Laura anyjához. – Nagyon érdekes dolgokról mesélt nekem az előbb.

– Csak nem a nyomozást segítő pszichiáterekről? – kérdezte Lendvayné szinte bocsánatkérően. – Sajnálom, ha lefárasztott. Egészen a megszállottja ennek a területnek. Angol és német nyelvű cikkeket olvas, olyankor alig lehet hozzászólni. A szakdolgozatát is ebben a témakörben írja. Mi is lesz a diplomamunkád címe, angyalom?

Sohasem szólította angyalomnak, kivéve, ha sznoboskodni akart mások előtt. Laurát ez kimondottan dühítette, de most a dolgozat címére koncentrált.

– A bűnügyi profilkészítés gyakorlata és a modern pszichiátria kihívásai.

Minden bizonnyal tovább folytatták volna a beszélgetést, ám ekkor fenyegető morajlás hallatszott a távolból, amely egyre erősödött, míg végül fülsiketítő dübörgéssé fokozódott. Négy helikopter húzott el kötelékben a fejük fölött, majd a víz fölé érve kissé szétváltak.

A parton mindenki felkapta a fejét, hiszen ez meglehetősen szokatlan dolog volt, napközben legfeljebb a vízi rendőrség helikoptere repült el rutinszerűen a partszakasz fölött, no de egyszerre négy...

Amint biztonságos távolságra értek a fürdőzőktől, lejjebb ereszkedtek, és messziről is jól látszott, ahogy felkavarják a vizet.

Az emberek izgatottan találgatták, mi történhetett. Valaki a vízbe esett? Elsüllyedt egy kisebb hajó?

Laura otthagyta az anyjékat, és futott, futott egészen a móló végéig, onnan nézett a helikopterek után, amelyek egyre távolodva már csak akkorának látszottak, mint négy szitakötő.

Nem hagyta nyugodni a gondolat: vajon kit vagy mit keresnek?

Fogarasi Gábor százados, aki egy fekete M24-es Volga anyósülésén tartott Zánka felé, tudta a választ erre a kérdésre. Tudta, de nem sokra ment vele. Reggel nyolckor, még az eligazítás előtt kérte magához az országos rendőrfőkapitány.

Akkor még azt gondolta, hogy Gyulai Károly főtörzsrőrmester eltűnésével kapcsolatban hívatja. Ez az eset az évtized legnagyobb rendőri erőket mozgósító nyomozása volt. A főtörzsrőrmester július 10-én, hajnalban tűnt el a szolgálati helyéről, a Steinmetz százados emlékművénel felállított őrbódéból, a tizennyolcadik kerületben. Az esőköpenyét, a táskáját, a géppisztolyát megtalálták a helyszínen, de Gyulai Károlynak a szolgálati pisztolyával együtt nyoma veszett. Az őrbódétól harminchat méterre, a betonút szélén vérszennyeződést találtak, amelyről megállapították, hogy megegyezik az eltűnt rendőr vércsoportjával. Miután ettől kezdve bűncselek-

ményre gyanakodtak, másnap, július 11-én a kutatással megbízott nyolcfős csoport létszámát kétszáznyolcvanra emelték. Helikopterek, könnyűbúvárok kutattak az eltűnt rendőr után, a szomszédos mezőgazdasági területen a határőrség és a néphadsereg alakulatai is segítettek. Előbb-utóbb találniuk kellett valamilyen nyomot. A következő napokban mindenki át-törésre számított, ezért is gondolta Fogarasi százados, hogy ebben az ügyben akar vele beszélni a rendőrfőkapitány.

De tévedett. Marosi vezérőrnagy irodájában már ott ült a belügyminisztérium egyik főosztályvezetője és a külügyi államtitkár.

– Főkapitány elvtárs, jelentkezem – csapta össze a bokáját, de Marosi leintette.

– Hagyjuk a formaságokat, Gábor! Gyere, ülj le! Szántó elvtársat a belügyminisztériumból már ismered. Együttal hadd mutassam be Szalai államtitkár elvtársat a külügyből!

Fogarasi százados kezét fogott mindkettejükkel.

– Nem akarom húzni az időt, belevágok a közepébe: nem elég, hogy szinte minden erőnket leköti a Gyulai főtörzsőrmester eltűnésével kapcsolatos nyomozás, most itt van egy másik ügy, ami ráadásul nemzetközi botrányral fenyeget.

Jelentősegteljesen a külügyi államtitkárra nézett, majd folytatta:

– Tegnap este a Balatonon egy hajókirándulásról eltűnt egy francia kislány, a tizennégy éves Marion Morel. Két hétre érkezett vendégségbe a Balatoni Úttörővárosba három társával és egy kísérőtanárral. Marion Morel Jean-Claude Morel-nek, a Francia Kommunista Párt párizsi titkárának az egyetlen gyermeke. Innen átadom a szót Szalai elvtársnak.

Az államtitkár megköszönte a torkát, de ettől sem lett erősebb a hangja.

– Még reménykedünk, hogy megtaláljuk, vagy magától előkerül. Nem akarunk pánikot kelteni, sem nemzetközi boykotalmat okozni, ezért egyelőre nem értesítettük a történetekről a francia követséget. Talán huszonnégy órát még várhatunk, többet semmi esetre sem.

– A főtörzsőrmester eltűnésén dolgozó alakulatok közül néhányat még ma reggel átvezényelünk Zánkára – vette át a szót Szántó elvtárs. – A miniszter elvtárs engem jelölt ki a minisztérium és a rendőrség közötti koordinációra. Főkapitány elvtárssal egyetértésben téged bízunk meg a nyomozás vezetésével. Már vár rád egy gépkocsi az udvaron. A helyszínen segítségedre lesznek a Veszprém megyei kollégák. Közvetlenül főkapitány elvtársnak fogsz jelenteni. Ebben a dossziében megtalálász mindent, amit Marion Morel-ről és az ügyről tudunk. Sajnos nem sok minden... Van kérdésed?

– Hány embert vihetek magammal?

– Huszár tizedes vezeti az autót, kisebb dolgokban a segítségedre lehet – mondta a vezérőrnagy. – A Gyulai-ügy miatt alig van szabad emberünk, de tudod, mit? Vidd magaddal Bogdán Pistát!

Bogdán hadnagy már egy éve a rablási osztályon dolgozott, de korábban az életvédelmiseknél szolgált, és szerzett némi tapasztalatot emberrablási ügyekben is. Most itt ült a hátsó ülésen, és az ügy meglehetősen vékony aktáját tanulmányozta, miközben a Balaton északi partján autózva elhagyták Örvényest.

Laura arra gondolt, hogy átmegy – pontosabban átúszik – az úttörővárosba, és megkeresi Kozák Editet.

A vállalati üdülőt és az úttörővárost kerítés és annak mentén sűrű növényzet választotta el egymástól. Ugyanakkor mindkettőnek volt saját strandja, amelyek között csak egy harminc méter széles nádas jelentett némi akadályt, ami jó tíz méterre nyúlt be a tó vizébe. Ha valaki úszva megkerülte, máris a másik üdülő strandján találta magát. Persze nem sűrűn jártak át egymáshoz, az úttörőváros lakói szinte soha nem úsztak át, de a fordítottja is ritkán fordult elő. Lendvay Laura és Kozák Edit azonban rendszeresen ezt az utat választották, ha találkozni akartak.

Miután újraélesztette azt a kislányt a parton, mindennap találkoztak. Laura nagyon örült Editnek, mert a vállalati üdülőben jobbra az anyjával egykorúak nyaraltak, ha akadt is néhány fiatalabb nő, azok rendszerint kisgyermekes anyukák voltak. Némelyikük ugyan csak egy-két évvel volt idősebb Lauránál, de semmi másról nem tudtak beszélni, csak a gyerekekről: nyűgös, mert jön a foga, nincs étvágya, nem akar a bilibe kakálni – mindez Laurát halálosan untatta. Ráadásul utálta a kisgyerekek nyavalygását. Ha ők is ott voltak az anyukájukkal, akkor a legszívesebben elszaladt volna.

A helikopterek közben egyre erősödő robajjal ismét közeledni kezdtek a part felé. Laura most már hajókat is látott, az egyikről motoros gumicsónakot eresztettek a vízbe, a csónakban jól kivehetők voltak a fekete búvárruhás békaemberek. Most már biztos volt benne, hogy valaki eltűnt úzás közben, vagy a vízbe esett egy hajóról.

Három perc alatt átúszott az úttörőváros strandjára. A fürdőző gyerekek mindannyian az eget bámulták, ahol a négy helikopter ismét a tó közepe felé távolodott.

Nem látta Editet a parton, ezért a nyári tábor épületei felé indult, itt laktak a többi magyar úttörővel együtt a Kazinczy-

érmes diákok. A külföldi vendégeket az újabb építésű, komfortosabb téli táborban szállásolták el. Itt nem tíz-, hanem négyágyas szobák voltak, és bevezették a fűtést is, hogy télen is lehessen vezetőképző táborokat tartani.

A két tábort a Csorsza-patak választotta el egymástól, amely szinte középen szelte ketté az úttörővárost. A patakon hat híd vezetett át, négy a két táborrész között, egy az étterem előtt, egy pedig a központi épületnél.

Edit egy padon ült, és a pingpongozó fiúkat nézte, mellette két kislány lapozgatott egy képeskönyvet. Láthatóan megörült a látogatójának.

– De jó, hogy itt vagy! Borzasztó dolog történt.

Kézen fogta Laurát, és a közeli fűzfához húzta, hogy a gyerekek ne hallják a beszélgetésüket.

– Tegnap este a hajóról eltűnt az egyik francia kislány. Tihanyba vittük őket kirándulni, és amikor este megérkeztünk Zánkára, nem volt sehol.

– Akkor hát őt keresik – mondta Laura. – Jól értem, te is ott voltál?

– Igen. Negyvennégy gyerek, hat felnőtt kísérő. A központi épület tele van rendőrökkel, a társamat, Ildit most hallgatják ki. Én már túl vagyok rajta. Nem hiszem, hogy sokat tudtam segíteni, de azt mondják, minden apró részlet fontos lehet.

– Ez így van – helyeselt teljesen felélénkülve Laura.

– Hát persze, ahogy ismerlek, szíved szerint már nyomoznál is az ügyben! Szerinted, ha a vízbe esett, életben van még?

Laura eltűnődött. Újra eszébe jutottak a helikopterek és a könnyűbúvárok.

– Nehéz megmondani. Ha nem messze történt a parttól, és jó úszó, akkor van rá esély, hogy túlélte. De ebben az esetben

már elő kellett volna kerülnie, hacsak nem annyira elcsigázva ért partot vagy jutott el egy úszó stégig, hogy elájult vagy elaludt. A víz szerencsére huszonöt fokos, nem hűlhetett ki. Mindez persze csak akkor lehet igaz, ha feltételezzük, hogy a fedélzetről a tóba esett. Viszont, gondolom, ezt senki sem látta.

Edit összeráncolta a homlokát.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy ha sem élve, sem holtan nem kerül elő a Balatonból, akkor vagy a hajón tűnt el, vagy még Tihanyban.

– Tihanyban biztosan nem maradt – mondta Edit. – Indulás előtt látták felszállni a hajóra, és létszámmellenőrzést is tartottunk.

– Akkor egyelőre marad a hajó. Elcsatangol a fedélzeten, és átesik a korláton úgy, hogy senki sem látja?

– Az eső elől sokan lehúzódtak a hajó belsejébe, alig maradtak a fedélzeten.

– Hm. Így már valószínűbbnek hangzik. De persze le is lökhették...

Edit nem hitt a fülének.

– Az az érzésem, hogy csalódott leszel, ha kiderül, hogy csak szimpla baleset történt. Tényleg ennyire imádod a gyilkosságokat?

Laura kicsit elszégyellte magát, ezért egy darabig hallgatott, majd csak annyit mondott, hogy egy nyomozónak minden eshetőséggel számolnia kell. Még azzal is, hogy a hajó személyzetéből valaki elrabolta a kislányt, és bezárta a gépházba.

A fekete Volga behajtott az úttörőváros főbejáratán, és beállt a központi épület előtt parkoló két rendőrségi Lada mellé.

Fogarasi százados egyenesen a táborvezető irodájába ment, ahol a megbeszéltek szerint a veszprémi kapitányság bünyügyi osztályának vezetője, Vass Miklós százados várta.

Vass Miklós magas, dús hajú, őszülő férfi volt, vastag szemöldökkel, simára borotvált arccal. A negyvenes évei közepén járhatott, és olyan mély, dörgő hangon szólalt meg, hogy szinte beleremegtek az ablakok.

– Szervusz, Gábor! Örülök, hogy téged küldtek!

Régóta ismerték egymást. A hetvenes évek elején Vass százados is az országos rendőr-főkapitányságon dolgozott, igaz, akkor még főhadnagyi rangban. 1976-ban helyezték át Veszprémbe, családi okból, a saját kérésére. A felesége a vadsparkban kapott állást, amit örömmel vállalt, mert nagy szakmai kihívásnak tekintette. Egy darabig ingázott Veszprém és Budapest között, csak hétvégén járt haza, de aztán úgy döntöttek, hogy vidékre költöznek. Az asztmás kislányuknak is kifejezetten jót tett a dunántúli levegő. Az akkori megyei főkapitánynak pedig szüksége volt egy tapasztalt nyomozóra, így lényegében mindenki jól járt.

Vass Miklós mellett két negyven körüli nő ült. A vendég érkezésekor felálltak. A százados bemutatta őket Fogarasi-nak: a szemüveges, vékony, sápadt arcú Talabér Andrea a Balatoni Úttörőváros vezetője volt. Seszínű haját lófarokba fogta össze, ami már nemigen illett a korához.

A másik nőt, a kimondottan csinos, magas, szőke Bokor Zoltánnét már ismerte a tévéből és az újságokból: ő volt a Magyar Úttörőszövetség főtitkára. Emlékei szerint ez a nő mindig, mindenütt elragadóan mosolygott, látni engedve hibátlan fogsorát. Most azonban az arca nyüzött volt, tíz évvel idősebbnek tűnt, mint a képeken.

– Amint meghallottam a hírt, azonnal autóba ültem, és

Zánkára jöttem. Andrea este tízkor hívott fel a lakásomon, úgyhogy az éjszakát itt töltöttem. Nem sokat aludtunk, ami, gondolom, látszik is rajtunk...

A külseje még mindig legalább annyira foglalkoztatta, mint a francia lány eltűnése.

Talabér Andrea hellyel kínálta őket, a titkárnője négy gőzölgő kávét hozott.

– Meg sem kérdeztem, kérnek-e, de gondolom, jól fog esni – mondta a házigazda. – Rettenetes, ami történt.

– Akkor hát mától ön vezeti a nyomozást, százados elvtárs? – fordult Fogarasi felé Bokorné, és ezúttal megpróbált mosolyogni, de féloldalasra sikerült. – Andrea a rendelkezésükre bocsátott két egymásból nyíló irodát ugyanezen az emeleten. Ha bármire szükségük van, nyugodtan keressék, ugye, Andrea?

– Természetesen – mondta az úttörőváros vezetője, majd félénken megkérdezte: – Önök szerint életben lehet még?

– Nehéz megmondani – válaszolta Fogarasi százados. – Ha sikerült valahogy a partra úsznia, akkor talán van remény. De sajnos minden órával kevesebb lesz az esély arra, hogy életben találjuk.

A máskor oly vonzó főtitkár asszony hosszasan csóválta a fejét, mint aki képtelen elhinni, hogy ilyesmi megtörténhetett. Aztán inkább csak magától kérdezte:

– Hogy fogjuk ezt megmagyarázni a nemzetközi szövetségnek?